

ANUL I.
Nrul
47.

SIBIU,
23 Noemvrie
1930.

Supliment la foia „LUMINA SATELOR”

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Un număr din foia aceasta costă: Lei 2·50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

Sufletul, miel nevinovat. El trebuie apărat.

Că multe paseri cu cioc de fer îl pândesc
și mulți leu răcnesc în jurul lui.

Printre animale, cea mai blândă și nevinovată, e oaia, care pentru firea ei nimănu stricătoare, pe nimenea pizmuitoare, asupra nimănu răpitoare, a și fost aleasă ca cea mai plăcută și Domnului pentru jertfă. »Ca o oaie spre junghiere s'a adus, și ca un mielușel nevinovat...« se pomenește și azi la sfânta jertfă.

Dar acest animal prea blând și nevinovat, nu se știe apăra, și lupul ușor îl va răpi pe el, și furul ușor îl va fura, dacă nu va sta lângă el păstorul său, care să-l apere, — sau dacă el se va depărta de păstorul său, și acela nu-i va fi aproape ca să-l apere de rău...

Intocmai e și — sufletul omului. Mielușel nevinovat vine el în lume, plăcut Domnului și iubit de El.

Dar asupra lui sunt îndreptați lupii cei trimiși de potrivnicul și mânile ispitelor, — și el ușor va fi răpit de lupii satanei, sau furat de mânile cu ghiare de paseri răpitoare ale ispitelor și dus pe căile perzării, — dacă nu va sta în apropierea lui

Păstorul cel ocrotitor al lui, sau dacă el se va depărta de acel păstor, apucând pe căi străine.

Păstorul e bun și are grija de oile sale, de sufletele noastre. El le chiamă mereu spre pășunea cea dulce și multumitoare. Dar noi, amăgiți de lume, ne prefacem din miei blâzni și înțelepti, în iezi săltăreți și neascultători, și o luăm pe dealurile cu amăgeli, și alergăm pe căile lor ascunse, până când ajungem sus pe un colț de stâncă de-asupra unei prăpăstii, — și, o, ce mulți și ce repede cădem unul după altul, unul peste altul, în prăpastie! ...

Ca să nu ajungi aci, — în toată ziua și în tot ciasul, ispitește-te pe tine însuți, creștine bune, — că oare aproape ești de Domnul?, — L simți tu pe El lângă tine, prin faptele tale? sau că te-ai depărtat de El, încât nu-l mai vezi, nu-l mai auzi? Si fie cea mai plăcută sufletului tău, canticarea sfintită prin faptele tale:

Mai lângă Domnul meu, mai lângă El...

Cerneala care scrie mereu, sub ochii noștri, și noi nu vedem ce scrie!

— Decât după zeci de ani! —

Un bătrân luminat de Domnul în apropiere de apusul său, se tânguea ca psalmistul, celor din jurul său: Mâhnit sunt eu acum la bătrânețele mele, Doamne, pentru că mari sunt muștrările sufletului meu, că lăsat-am tinerețea mea să treacă, fără să fi scris pe foile cărții ei aceea ce aş fi putut scrie...

Că era naintea mea tinerețea ca o carte frumoasă, cu foi albe, curate, sclipoare, pe cari eu aveam să scriu în fiecare zi, cu un condeiu de argint, faptele de aur ce voiu fi făcut...

Și treceau zile după zile, și eu nu puneam mâna pe condei și în cartea tinereței mele nici o faptă de aur, nu scriam...

Ci o mână nevăzută purta și ea un condeiu, care scria el, cu cerneală nevăzută de ochii noștri în acei ani, pe foile cărții tinereței mele tot aceea ce făceam nu spre lauda Domnului, ci spre placerea potrivni-

cului. Si mâna cea nevăzută scria scria cu condeiul său nevăzut, — și abia acum, după treizeci de ani, literalele acelea s-au negrit de le pot ceti, pe foile, atunci albe, pe cari eu n'am avut ce scrie! ...

Acum văd acele foi... Sună pline de scrisoare multă, neagră ca purtările mele, — și abia colo și colo câte un punct mic aurit, par că rușinat că e aşa de mic, însemnând ceva faptă a milei săvârșite de mine, poate mai mult fără știință, decât cu știință... Si ele au lăsat urmă... Si ce bine ar fi, să nu fie acele urme aşa de mici și de puține, cum sunt! ...

Gândește-te tu, tinere cuminte de azi, gândește-te măcar tu, la ce nu m'am gândit eu în anii mei. Vezi tu foile albe ale cărții tinereței tale, înaintea ta, cum așteaptă ele să pui mâna pe condeiul de argint, să scrii pe ele macar câte-o literă de aur pe zi?

Nu scăpa prilejul, nu risipi zilele.

Domnul te chiamă pe căile Lui, cari sunt ale milei, ale dreptății, ale bunătății, — de urmele cărora să strălucească cartea tinereței tale și bătrâneță senină și voioasă ție să-ți aducă, prin placerea ce vei simți

cetind atunci cartea tinereței tale... Domnul te va îmbrățișa și sărut cald pe fruntea bătrâneței tale va apăsa, dacă chemarea lui aceasta vei asculta...

Sf. Mănăstire H.-Bodrog.

Pe malul stâng al Mureșului, la depărtare de vre-o 12 klm. dela Arad, este cea mai veche așezare mănăstirească din mitropolia noastră Ardeleană: Mănăstirea Bodrog. De ea se face amintire încă la anul 1135, într-o listă care arată Mănăstirile de pe cursul Mureșului, cari primeau sare din ocnele Statului.

Din vechime s'a numit Huduș, Hoduș; sub stăpânirea sârbească s'a numit Hodoș, dar în graiul românesc s'a zis întotdeauna Mănăstirea Bodrog; oficial s'a numit Hodoș-Bodrog.

De bună seamă din vechea așezare nu vor mai fi rămas decât doară petri. Căci în cursul veacurilor, prea multe urgii și-au încrucișat pustiurea prin partea locului: năvălirile barbare și pârjolul stăpânilor turcești.

Hrisoave vechi, cari să vorbească de trecutul ei îndepărtat, n'au rămas. Nu era nimic nici pe la 1864, când numai pe temeiul mărturisirii călugărilor sârbi din Sf. Mănăstire, Stăpânirea Bisericii sârbești voia să dovedească, că a fost întemeiată de Sârbi.

Istoricii noștri români nu s'au ocupat de trecutul ei. Abia se află

câteva știri, prizărite în legătură cu alte întâmplări istorice.

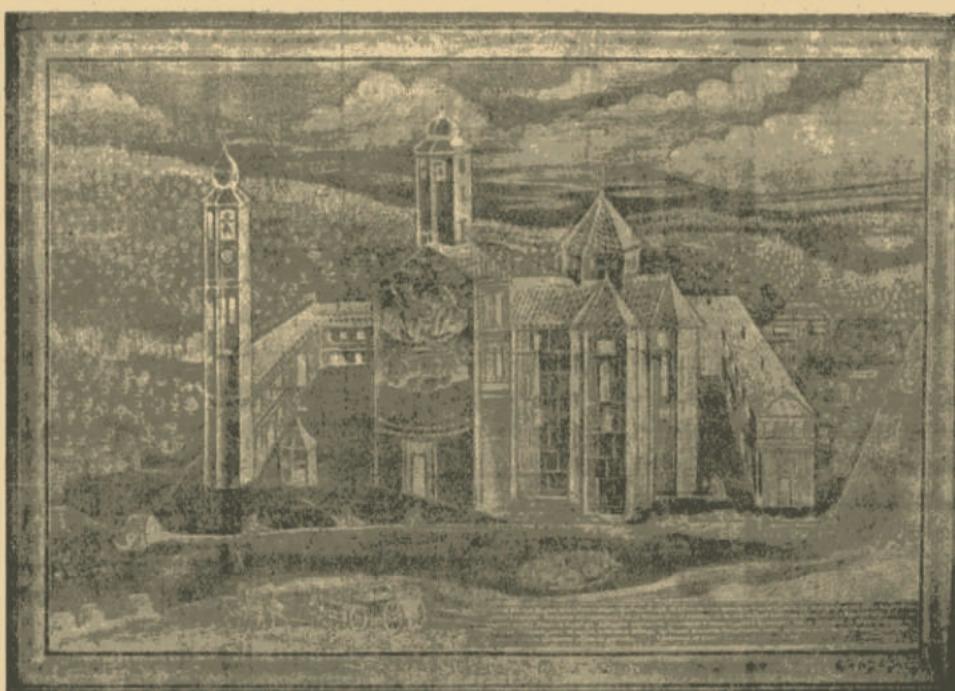
Istoricul ungur Márki Sándor, care a scris despre orașul și județul Arad, e de părere că Sf. Mănăstire Bodrog a fost întemeiată de 2 frați sârbi, Ștefan și Marcu Iakcsici (la-xiț), pe seama călugărilor sârbi, cari s'au refugiat din calea năvalei turcești.

Împotriva părerii lui Márki stă alt istoric ungur, Karácsonyi, care arată că la Bodrog și Hodoș, din străvechi vremuri și până la 1561, a stăpânit familia de nemeși Besenyei. Si cei 2 frați sârbi nu puteau clădi așezare pentru călugării lor, pe moie străină, ci Mănăstirea a fost catolică și ungurească.

Dar, poate să nu aibă dreptate nici unul. Cei doi frați sârbi au întemeiat cu adevărat Mănăstirea Bezdiu, mai la vale pe cursul Mureșului, lângă satul Munar, peste care aveau stăpânire. Si în lipsă de dovezi le venea la îndemâna Sârbilor să susțină, în procesul pentru cele 3 Mănăstiri, (după despărțirea Bisericii ortodoxe române de ie-rarhia sârbească) că și Bodrogul a fost așezare sârbească.iar de ar fi fost vre-odată Mănăstire catolică,

SF. MĂNĂSTIRE BODROG.

Altă vedere istorică a Mănăstirii H.-Bodrog.

stăpânirea papistașă ar fi avut grije să nu ajungă pe mână ortodoxă, cum n'au fost lăsate ortodocșilor nici una din Mănăstirile catolice din aceste părți. Mai degrabă ne vine a crede că Bodrogul a fost, dela început, românească și ortodoxă, ca și poporul ce locuia aceste meleaguri. Si numai a ajuns sub stăpânire sârbească, deodată cu întreaga Biserică românească ardeleană, după ce s'a făcut unația.

Dar în toate vremurile, și sub sârbi, cari au stat aici până la 1887, au fost în această mănăstire și călugări români. Si, pe temeiul tradiției, aici s'au călugărit aproape toți Români din Ardeal și Banat, cari au ajuns la înalte slujbe bisericești.

Pe la mijlocul veacului al 17-lea Bodrogul a fost reședința unui Mitropolit, care la 1651 îscălea o jalbă către Tarul Rusiei: Sofronie »Mitropolitul cetății Lipova—Gyula, cu sediu în Mănăstirea Hodoșului, care are hramul Intrării Preasfintei Născătoare de Dumnezeu«.

Pe la 1832—34, arhimandritul Moise Manoilovici, dela H.-Bodrog, ca locuitor al administratorului episcopal sărbesc, sta în fruntea »deputației« trimisă pe sate să susțină sufletul ortodox, împotriva sălniciei papistașilor și a uniajilor, cari se alipiseră de Roma.

Sirul arhimandriților sârbi, egumeni la H. Bodrog, a durat până la 1887, când a fost numit stareț fericul în Domnul Arhimandrit Augustin Hamsea, pe atunci director al seminarului teologic-pedagogic din Arad. Cu venirea lui s'a introdus în sf. Mănăstire duh românesc și a început viața și sf. slujbă în limba noastră.

Sub stareția cuviosului Arhimandrit Augustin Hamsea, s'au restaurat vechile clădiri ale Mănăstirii dela Bodrog, și s'au zidit altele noi, în locul celor dărâmate. Întocmirea nouă a schimbat mult înfățișarea mănăstirească. Iar cu voia și aju-

torul lui Dumnezeu li e hărăzit celor de acum și celor din viitor, să întregească cele de lipsă.

A rămas însă biserică veche, de pe la sfârșitul veacului al 15-lea; socotind după felul de clădire, din piatră cioplită și cărămidă tare, prină în var gros, clădire trainică. Are forma crucii, cu hore și cupolă.

Pictura de pe părții altarului, a horelor și cupolei, e lucrată de mâna unui meșter icoană. Unii sunt de părere, că și aceasta e din veacul al 15-lea, de aceeași mână, care a pictat biserică din Buda, zidită de Mateiu Corvinul. Părerea pricepătorilor din vremea noastră este, că nu poate fi mai veche de 1710—1720. Dar e o carte deschisă, în chipuri și icoane de scene biblice și înfățișări de sfinți, strâns așezate lângă olaltă. Unele de frumuseță rară și de valoare deosebită. Catapeteasma, cu sculptură și pictura ei, este de dată mai târzie, de pe la începutul veacului al 19-lea, și de mai puțină valoare.

Ca oricare așezare veche și sf. Mănăstire Bodrog își are tradiția sa. Legenda spune, că locul de zidire a sfântului locaș a fost arătat printr'un semn minunat. Cu prilejul unei revărsări a Mureșului, pe locul acesta, ceva mai ridicat de pe malul apei, un taur, ce păștea la loc svântat, a răscoslit cu coarnele din pământ, un obiect luminos, de o strălucire uimitoare. Venind oamenii au aflat icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Si pe acel loc au zidit biserică, în care să se păstreze icoana. Aceasta este icoana Maicii Domnului, ce se vede în spre strana stângă din biserică Mănăstirii, prină în formă de altăras. Poporul o cinstește cu multă pietate, socotindu-o cu putere făcătoare de minuni. Capul taurului se păstrează și acum, într-un dulăprior, sub stică.

Despre starea de azi a Mănăstirii sub noua conducere, în numărul viitor.

Din Sebeș-Alba : A. Topârcianu.

Din Pianul-de-sus (j. Alba) : Maria Adam Neagu.

Din Săsciori (j. Alba) : Maria Marcu, Eleonora Faur, Ioană Cernat, Ioan D. Marin și soția Ana.

Incă o chemare...

*Mai mult de opt ani și-o lună
Din Sibiu o goarnă sună
E »Lumina Satelor«
In contra păcatelor.
In toată Joia apare
O primim pe sărbătoare,
Dintrânsa ne ospătăm,
Mâncare la suflet dăm,
Findcă ne învață-asa
Să lăsăm calea cea rea.
Ne spune și poezii
Să ne lăsăm de beții,
Si să facem legămant
Cu Isus Domnul cel sfânt.
Să facem legămant tare,
În față de sfinte-altare
Păcatul să-l lăpădăm*

*In Oaste toți să intrăm,
Că e bine rânduită
»Oastea Domnului« numită,
Luptă cu suflet curat
Pentru-a Cerului regat
Căruia i-a adunat
Ostași douăzeci de mii
Si încă mulți vor veni
Făcând alte mii mai multe,
Domnul Isus să-i ajute.
Haidăți să scrieți voios
Toți în Oastea lui Hristos,
Dacă bine să gândiți
Sufletul să-l mantuieți.
La Oaste Domnul ne chiamă,
Intrați cu toți fără teamă.*

Ioan Indreiu, ostaș, Arad.

AL CUI EȘTI?...

...Voi nu mai sunteți ai voștri...

(I Corint. 6¹⁹)

...Sunteți ai lui Hristos...

(I Corint. 3²³)

Iubite cetitor. În vremurile de demult, când oamenii se vindeau ca vitele, un rob aştepta tremurând pe piață, sfârșitul licitației, care avea să-l despartă de soția lui, de copii, și de tot ce avusesese mai scump în timpul robiei la cel din urmă stăpân. Inima lui săngeră la gândul, că va trebui să se despartă de ei. Plângă. Nici nu prinse de veste când licitația se sfârșise. Se pomeni numai bătut pe umăr de cineva. Se întoarse. În față lui stătea noul stăpân. Acesta-i zise:

— »Te-am cumpărat«.

— »Bine, stăpâne« fu răspunsul robului.

— »Da; să știi că te-am cumpărat. Si încă scump detot«. Robul nu putu decât să-și plece capul în semn de supunere. — »Mai mult decât atât. Te-am cumpărat ca să te slobozesc! Du-te. Ești un om liber!«.

La aceste cuvinte robul, căzând la picioarele izbăvitorului său, strigă cu bucurie :

— »Stăpâne, rămân robul tău pe vecie«.

Ti-am spus această povestire la început, iubitul meu cetitor, pentru ca să poți vedea, este vre-o asemănare între istoria vieții acestui rob, și istoria vieții noastre? Adică nu cumva această mică întâmplare vorbește chiar despre noi însine? Da, dragul meu. Prin această întâmplare a trecut omenirea acum 2000 de ani. Noi, prin greșala strămoșului Adam, intrasem robi la diavol, care ne-a stăpânit multe mii de ani. A venit însă Domnul Isus cel făgăduit, care prin jertfa Lui de pe Golgota, ne smulge din această robie, plătind preț scump de răscumpărare pentru noi: sângele Lui nevinovat. Așa că noi acum nu mai suntem ai noștri, ci ai Celui ce ne-a răscumpărat, nu cu aur și cu argint, ci cu sângele Lui cel sfânt și scump, ca al unui Miel nevinovat și fără pată (I Petru 1¹⁹).

Ce urmează de aici, iubitul meu frate? Urmează că tu ești liber acum de vechiul tău stăpân — diavolul, — însă crezi că prin asta s'a sfârșit

totul? Tu uiți că ești cumpărat, și că deci ai anumite obligații (îndatoriri) față de Cel care a săvârșit cumpărarea sau răscumpărarea ta — Isus.

Inchipuește-ți că te-ai dus la un aurar și-ai cumpărat un mare diamant de mare preț, pe care însă l'ai lăsat pentru a doua zi ca să-l iezi. A doua zi când treci pe acolo, acela nu vrea să îl dea.

In aceeași stare suntem noi față de Domnul Isus. El este stăpânul nostru, care ne-a cumpărat și răscumpărat, iar noi nu voim să-l dăm aceea ce de drept este — al Lui — ființa noastră, ci o lăsăm tot în ghiarele vechiului stăpân... Darea în mâinile Domnului nu este decât fapta prin care încredințăm în mâinile Lui, ceea-ce este al Lui prin dreptul de cumpărare. Si El ne va primi cu bunătate, după cum a zis: »...Si pe cel ce vine la Mine nu-l voiu da afară« (Ioan 6³⁷).

Rămâne acum, iubitul meu frate, întrebarea: Am dat noi ce a fost cumpărat? Nu? Atunci suntem niște vinovați Domnului.

O, fratele meu drag, ce în-delungă este și mare bunătatea Dumnezeului nostru! De când așteaptă El ca noi să-l dăm condescerea vieții noastre și să-l facem stăpân peste toată inima, peste toată viața noastră! Ne facem însă că nu știm nimica și întârziem ca să facem această dare în mâinile Lui, fără să ne gândim că această întârziere numai în spre răul nostru va fi... căci e, cum a spus El: »Eu sunt viață, voi mlădițele, cine rămâne într-Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiri de Mine nu puteți face nimic«.

Înțelegi tu acum cuvintele: »Despărțiri de Mine nu puteți face nimic«! O, ce fericită este starea aceasta când te simți așa de atârnat de Isus, încât nu mai poți face nimic fără El. Toate grijile noastre I-le dăm Lui prin rugăciune. Atunci El ne va purta de grija. După cum copiii trăesc fericiți și fără gând sub paza tatălui lor, tot așa putem trăi și noi ca copii ai lui Dumnezeu.

In Oaste au mai intrat:

Din Bicaza, satul Tașca (jud. Neamț): Ion C. Bocarucă și fiul Grigori, Suerița, și Ioan.

Din Fălticeni (j. Baia) : Maria Antoniu.

De aceea, iubitul meu frate, nu întârzia să-i predai viața și inima ta, ca o jertfă vie și sfântă (Romani 12¹) căci: »Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca ori-cine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veinică«. Dumnezeu, în dragostea Lui pentru noi, a desbrăcat cerurile de cea mai frumoasă Podoabă, ca să ne răscumpere, și noi... și noi ne îndărătnicim în a ne da în sama Lui.

Dar dece atâtă stăruință pentru a ne da Domnului? Pentru »El are trebuință de tine...« De aceea te caută și te chiamă... După cum este adevărat că, despărțite de butuc, mlădițele se usucă și mor, tot aşa de adevărat este că și butucul își dă roadele numai cu ajutorul mlădițelor... Niciodată nu vei vedea strugure pe butuc, ci totdeauna pe mlădițe.

Hristos este adevăratul butuc al viaței, butucul cel viu. El este izvorul a tot ce ne trebuie. Dar El își aduce rodul prin noi. »Eu v' am ales pe voi și v' am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână« (Ioan 15¹⁶). Are nevoie de noi ca să aducă rod, după cum și noi avem nevoie de El, ca să trăim. El însă nu mai este astăzi pe pământ, oamenii nu-L văd, pentru că El, butucul cel viu, este în cer, iar noi, măduilele, suntem pe pământ. El este ascuns dela ochii noștri, după cum butucul este și el nevăzut din pricina ramurilor care împodobesc din belșug. Despre ființă

lui însă vorbesc ramurile încărcate de frunze și fructe. Tot astfel și Isus. El nu se mai arată, ca odinioară, în ultițe în sinagoguri și în câmpii, să propovăduiască vestea cea bună a Evangheliei, ci face lucru acesta prin noi. El nu mai este aici ca să îngăteze pe cei rătăciți, să măngăie pe cei întristați, să întărească pe cei desnădăduiți prin cuvinte eșite de pe buzele Lui, ci face lucru acesta prin noi măduilele și ramurile Lui, asemenea butucului acoperit, care se face cunoscut prin ramurile lui încărcate de roade.

Așa că, dragul meu, Isus te caută, te cercetează pentru că tu ești al Lui, te-a cumpărat, a plătit preț de sânge pentru tine. Vino dară la El, o, frate al meu, nu mai întârzie! Cred în El, primește-L ca pe răscumpărătorul tău. Într'un oraș este un doctor foarte iusosit. Toată lumea vorbește despre el, ca despre o minune. Într-o împrejurare oarecare eu l' am folosit și mi-a tămăduit neputință, așa că acum oricine mă întrebă de un doctor bun, eu nu zic: »Doctorul X (cutare) te va tămădui«, ci zic »Doctorul meu te va tămădui«. Tot aşa și cu Isus. Cine l'a încercat, cine s'a folosit de El, poate să spună: »Mântuitorul meu este un adevărat mântuitor«.

Tu poți spune despre El acelaș lucru? Te-ai dus la El? Te-ai folosit de darul Lui?

Pr. St. Smărăndescu.

Muncă de ostași înțelepti.

În numeroasele înștiințări ce ne sosesc despre înscrerile în Oastea Domnului, — găsim multe lucruri mici la părere, dar foarte prețioase la judecare. Intre altele iaca de ce ne bucurăm în deosebi:

Lupta ce o dau ostașii Domnului, de a atrage în taberele Oastei pe căt mai mulți dintre frații creștini, izbutește mai ales printre femei. Femeia are inimă mai simțitoare, mai ușor de îndupăcat, și la ea prinde mai curând chemarea duioasă învăluitoră în duhul bland și sfânt, spre pocință, spre spălarea sufletului în apele darului. Si de aceea, în cele mai multe locuri, vezi Oastea Domnului stând aproape numai din ostașe, din femei cu sufletul aplecat spre Domnul, — iar bărbați mult mai puțini. Se găsesc chiar multe cunoioase ostașe cari își mărturisesc cu tânguire în glas sau cu lacrimi în ochi: Cât mă năcăjesc să aduc și pe bărbatul meu în oaste, dar nu răzbesc cu el! îi mai place la crâșmă, decât aici cu noi la adunările unde dăm sufletul hrana Domnului... Si sărmăna femei vede că ar fi o norocire pentru ea și pentru toată casa ei, dacă și soțul său ar intra în oaste, punând gând la Dumnezeu să nu mai bee, și aceea ce aruncă crâșmarului, să rămână în casă, pentru hăinițele copiilor și pentru atâtea alte nevoi...

Ba sunt ostașe cari se plâng, că: viu și eu la adunare, dar nu spun bărbatului unde mă duc, că mă ceartă și mă batjocorește...

Iaca aci luptă între ingerul bun, păzitor, al casei, și între cel al rețelor ispite, asupra acelei case.

Ferică de omul, care intrevenind în această luptă, va putea ajuta ca să dea biruință ingerului celui bun, — care să aducă și pe bărbat în rândul celor lăpădați de patimi și de rele.

Despre astfel de intreveniri plăcute și lui Dumnezeu și oamenilor, ne sosesc știri din multe părți, și le vom scoate la iveală spre lauda celor ce le-au făcut și spre plăcerea Domnului:

Din com. Drăgănești (jud. Prahova) ni se scrie: Dându-ne nouă fratele ostaș Nicolae C. Stefan de mai multe ori cărți de-ale oastei, din cetarea lor și îndemnurile lui, am ajuns să ne hotără să trăim și noi pe viitor numai pentru Domnul și să ne înscrivem în oastea cinstită a Lui...

Vasile Ion cu soția Frusina, Nicolae I. Olariu cu soția Safta.

La îndemnurile fratelui ostaș Costan Sagmar, care ne-a tras la adunările oastei unde am auzit frumoasele învățături ale părintelui leomonah Nicodin Mandița, ne lăsăm de pizma satanei și urmăram pe Mântuitorul, scriindu-ne în Oastea Lui.

Padina Constantin cu soția Măruca, Dobos Ioan lui Nic. cu soția Susana, din comuna Guga (jud. Sălaj).

Noi subscrise am ajuns să vedem că ne-am înșelat cu viața trăită până acum, dând ascultare lumii... Dar

de când am cercetat cu dinadinsul cărțile dela Oastea Domnului împărțite nouă cu dinadinsul de fratele ostaș Nicolae Carabula, care ne-a dat mereu și sfaturi și învățături pentru mantuirea noastră prin sfânta biserică, — cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am hotărît să face oameni duhovnicești, din oameni lumești, intrând în oastea bunului Mântuitor.

Gheorghe Anghelovici cu soția Maranda, cu fiica Anica; Văduva Illeana C. Furtuna; Vasile Draghici cu soția Maranda și fiu lor: Anica, Gheorghe, Nicolae; Ioan Chirilă, toți din comuna Tămași, satul Racova (jud. Bacău); Iancu Furdui cu soția Aristea și fiu Gheorghe și Anica, din Petrești (jud. Bacău).

Iată ostenele de ostași încreunăți cu cea mai frumoasă izbândă, de care se poate bucura un lucrător pentru Domnul și pentru de-aprovește. Că nu a reușit să aducă la calea cea ferită de atâtea ispite și

rele, numai pe mama cu inimă mai blândă și primitoare, ci și pe tatăl familiei, — prin ce această casă nu va mai răsuna de sudalme, nici de vorbe urătoare spuse în beție, — ci se vor auzi cuvintele dulci și curate ale rugăciunii, desele pomeniri ale numelui Domnului. Si copiii din această casă, în loc să audă pe tata sau pe mama înjurând, și învățându-se și ei să înjura ca părinții lor, vor crește în zmerenie spre Domnul, întru cuvință și plăcere, fiind toată casa pildă de mulțumire, de purtare frumoasă și și de spor întru toate, — căci va lipsi din ea risipa pe care o face beatura și celealte rele, cari prea rod pe sărmăni creștini ce nu se știu zmulțe din căile lor.

Ferică de ostașii cari, apropiindu-se cu înțelepciune de casele vecinilor lor, le pot ajuta să fie în acest fel la drumul fericirii.

R A P O A R T E despre lucrările și adunările Oastei Domnului

Grupul București (Raportul No. 38).

Adunarea se începe cu psalmul 46.

Fratele Oprișan mânecă de la textul: »chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-l mai cunoaștem în felul acesta« (2 Cor. 5, 16).

Purtătorul nostru de cuvânt a rată trei înfățișeri ale lui Hristos în felul cum îi place lumii să-L vadă.

Intre oamenii de carte umblă un fel de Hristos care n'are nici o legătură cu Acela pe care ni-L descoferă Evanghelia. E un Isus privit ca om numai. Un om »deosebit«. Un înțelept. Dar totuși om: atât. Mândria acestor prețuitori, în felul de mai sus, ai lui Isus Hristos, nu-l lasă să vadă în Isus, pe Fiul lui Dumnezeu: ca să se poată asemăna și ei cu cineva. Păcat că uită, ori se fac a uita, mărturia ce trece peste capul veacurilor, și pe care a făcut-o Petru: »Tu ești Hristosul lui Dumnezeu«. Pe această mărturie a dumnezeirii Lui, stă temelia neclintită a Bisericii.

Mai trăesc în lumea astă printre oameni, fie cărturari, fie — mai ales — de cei ce se țin cărturari, ori ametiți de câteva clase de școli secundare (liceu, gimnaziu, normale), o ceată de oameni: nepăsători în în ce privește Hristos. Tot una li este dacă a fost aievea pe pământul acesta Isus, ori este o născocire; dacă e simplu om ori și Dumnezeu; dacă a făcut ceva pentru omenire, ori n'a făcut nimic; dacă făgăduințele Lui sunt adevăruri ori vorbe goale. Aceștia sunt oamenii cari și-au împietrit inimile pentru Dumnezeu... Cine va fi stăpânul lor?

Ceata cea mare a lumii, care și zice creștină prin botez, este lumea creștinătății despre care se spune în Apocalips: »Știu faptele tale. Iți merge numele că trăești, dar ești mort«. Aceștia cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Dar legă-

tura pe care o au ei cu acest Dumnezeu, este... din obișnuință, nu din încredințare puternică, Isusul lor este născot de ei: un Isus care nu aude, nu vede, nu e pretutindeni. E ceva de mașină în tot ce fac. Vin la biserică, dar fără știință că acolo e Domnul. Aprind lumânări, dar n'au în inima lor lumina Adevarului propovăduit de Biserica lui Isus. Din pricina asta: mame creștine care leapădă (avortează) adică își ucid copii; bărbați creștini cari fură în slujbele ce li s'au încredințat, sporindu-ne la nesfârșit dări... suduitori, criminali, pușcăriași...

Pentru ceata cea dintâi, cartea apocalipsei îi înseamnă cu cuvântul »reci«. Din aceștia s'au adunat adeseori marii întorși la Dumnezeu. Cei impetuși sunt ca tâlharul de pe cruce, cel nemântuit, care a rămas cu zăvorul inimii tras măcar că bătea Isus la inima lui. Iar ceata cea de a treia, cea mai numeroasă, cari au despre Isus Dumnezeu pări greșite, fiindcă nu au cu El legăturile de viață, sunt cei pe care îi numește cartea sfântă »căldicei«. Pe aceștia, zice Domnul, îi voi arunca din gura mea.

Isus nu poate fi altul de căt Acela pe care ni l'a descoperit sfânta Evanghelie și sfânta Tradiție: adică trăitorii în Hristos. Cei cari ard pentru El, cari se jertfesc pentru El, cari sufăr pentru El și merg pe urmele Lui, sunt singurii care-L cunosc pe El, nu în felul lumii, ci ca săpturi noui (2 Cor. 5, 17—18) împăcate cu Dumnezeu prin jertfa de pe Golgota. Ostașii Domnului nu pot fi decât de felul acestora...

Se cântă »Veniți, Veniți«, »Cu noi este Dumnezeu«.

Se intră în discutarea întrebării puse: Ce face ostașul — luptă ori se retrage din volbura vieții?

S'au adus răspunsuri, după Evangelie, răspunsuri foarte bune. Cum

Domnul Isus a venit în văltoarea lumii, cum pe apostoli și ucenici i-a trimis în această văltoare, așa și noi aici trebuie să luptăm. În rugăciunea din urmă, Domnul spune: »Ci nu mă rog să-i iai din lume, ci să-i ferești de cel rău«. Fără îndoială că un ostaș trăește în lume, luptă în lume, dar nu mai este de al lumii! Cuvântul de întărire și mândgăere ni l'a dat chiar comandanțul nostru ceresc: »În lume veji avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea«. Ostașul se poate retrage, dar nu pentru a părăsi postul; ci pentru a pregăti biruința adevărată. E o strategie (apucătură de pregătire) a luptei. Mănăstirile sunt — sau ar trebui să fie — locurile unde stă artleria sufletească. Rugăciunea acestor frați e puterea cea mare a biruinței în lume.

Se cântă »Bate moartea la feastră și se încheie cu o caldă rugăciune a Părintelui Ouatu.

Secretariatul Oastei.

Din Almășelul mic (j. Alba).

Frumoasă serbare au avut ostașii Domnului din comuna Almășelul mic de Munte (j. Alba) în 24 August. La dorința ostașilor, s'a ținut o adunare în scopul de-a înființa și aici »Oastea Domnului«. Aflând de asta, au venit, ca să ajute lucrului bun, ostași din depărtări foarte mari, ca din comunele Bârsău, Hărău, Certej, Boholt, Mada și Almașul de mijloc. Dimineața la sfânta liturgie au luat parte mulți credincioși. Niciodată nu s'a văzut aci atâtă iubire și râvnă de-a urma pe Mântuitorul și învățăturile lui. Ies la iveau tot mai multe suflete bune.

Biserica plină, ba mulți pe-afară, căci n'au încăput. Frumos a predicat părintele Bunea Sabin, lămurind cu multă pricepere parabola talanților. După slujba sfântă, ostașii împreună cu părintele Bunea sunt primiți și găzduiți de frații ostași Jurj Gheorghe și fiul Jurj Petru, Lup Ivan, înv.-pens. și cantor și Gavrilă Oligor.

După masă sosind și părintele Glodean Vasile din Mada, s'a servit Vecernia la care a vorbit cu multă pricepere părintele Glodean, despre Dumineca iertării, despre lupta vieții și fericire, și despre întoarcerea la calea cea bună. Despre Oastea Domnului vorbește învățătorul-ostaș Gheorghe Popa din Bârsău, lămurind rostul și foloasele Oastei, îndemnând a o înființa și aci. Foarte bine a vorbit și țăraniul Ioan Păcurar din Bârsău despre ispitirea noastră dela diavolul, dând îndemnuri de-a rămâne neclintiți în credință strămoșească!

După adunare ostașii sunt petrecuți de preoți și credincioși până în hotarul comunei vecine Voia, unde cu dragoste s'au despărțit.

G. Popa.

În com. Carol I.

În 19 Oct. bucurie mare am avut când am aflat, că în comuna Carol I. va fi slujbă în sobor de preoți și adunare de-a ostașilor. Cum eu în Vlad Tepeș sunt cam singur, m'am simțit atras de adunarea fraților și

am mers 10 kmetri pe jos, și nu mi-a părut rău, că preoții au făcut slujbă frumoasă și apoi un ostaș din com. Independența a cetății din însemnările sale de călătorie la Ierusalim, și ni-a povestit ce fericit a fost când a cercetat locurile pe care a trăit și a umblat Mântuitorul. Alții au mai cetit și s'a cântat și pe Domnul am binecuvântat. La apusul soarelui frații din Independență, veniți anume, s'au întors acasă, toți mulțumiți.

Gh. Milnică, ostaș.

Din Lugoj.

Duminică în 2 Noemvrie Oastea Domnului din Lugoj au mers în propagandă în comuna Pogănești unde la mari depărtări au fost întâmpinați de frații din Armăgia. Cu steagul Oastei în frunte s'au îndreptat spre Biserică, unde au cântat foarte frumos Herivicul, Irmosul și Priciazna, căci Oastea din Lugoj cântă frumos cântările bisericești învățate de harnicul învățător George Onae. Dela sf. Biserică am mers la locuința preotului Ilie Serafin unde în curte am luat masa cu rugăciuni, apoi am trecut în Școală unde s'a adunat numeros popor în frunte cu preotul și învățătorul. S'a ținut un frumos program cu rugăciuni, cântări, și vorbiri din partea preotului și a unora din popor, petrecând până târziu, când ne-am despărțit cu călduroasă iubire de frați. Am fost petrecuți până la mari depărtări în hotar de numeros popor.

Oastea Domnului din Lugoj stă aproape întreagă din femei, sub conducerea sorei Ana Matei, și face o mare propagandă religioasă în comunele din jur. A fost în procesiune (călătorie de închinare) la sf. Mănăstire »Izvorul Miron« și la sf. Mănăstire Bodrog. Peste tot locul am mers în frunte cu steagul Oastei, trecând prin comunele Armăgia, Măguri, Belinț, Găvojdia, Gruni, unde mult popor și-a arătat plăcerea de vederea Oastei. Fie preamarit comandanțul nostru Isus Hristos, care ne-a învrednicit.

Un ostaș.

Dela Sântăndrei (j. Huned).

La 7 Septembrie s'a ținut conferința Cercului preoțesc în comuna fruntașă Sântăndrei (lângă Deva). Tot pentru această dată au fost convocați și Ostașii Domnului din împrejurimi. Au venit ostașii din Deva, Hărău, Bârsău, Tâmpa, Certej, Bozul-IIiei, Uroiu și Simeria veche.

Dimineața au luat parte la sf. liturghie, servită în sobor de preoții aparținători cercului. Răspunsurile liturgice le-a dat corul mixt din loc, condus de harnicul părinte Gh. Popovici. Biserica nouă, încăpătoare și frumoasă, și cântările înălțătoare ne-au făcut să ne ridicăm sufletele spre slava cerului. Vrednicii săntăndreșeni ne-au dovedit, că știu prețui Casa Domnului, biserică și faroul dătător de lumină: școala.

Predica plină de povește, ținută de părintele Ioan Dragoș despre cruce, ne-a unit în cuget și simțiri, ne-a făcut să ne dăm seama de binefacerile acestui semn binecuv-

vântat de Tatăl — să ne placă și ne însemna cu el.

După masă, în legătură cu Vecernia, Oastea Domnului și-a desfășurat bogatul program. Adunarea a fost deschisă de pă. A. Laslău, cerând darul și binecuvântarea lui Dumnezeu. Au urmat recitări și cântări religioase date de cete din ostașii veniți. Despre rostul Oastei Domnului și a ostașilor — a vorbit învățătorul ostaș Gheorghe Popa din Bârsău. Vorbirea a fost ascultată cu placere de toți, încredințându-ne cu toți, că numai Evanghelia lui Isus este steaua, după care să conduce omenirea spre limanul măntuirei ei.

Au mai vorbit ostașii I. Radu—Deva, I. Păcurar—Bârsău și Carolina Păruan, apoi părintele președ. Gh. Popovici a închis'o, mulțumind fraților preoți și ostași pentru osteneala lor și pentru îndemnurile frumoase date credincioșilor care i-au ascultat.

Ostașul Corobeia I.

Inscrieri în „Oastea Domnului“.

O întoarcere de la rătăcire.

Cucernice Părinte sufletesc! Noi patru femei zmerite, cu inimile aprinse după cuvântul lui Isus, vă arătăm cele ce urmează: Eu Elena Șeieșan am fost dat cu chirie o odaie (casă) sectarilor baptiști pentru adunările lor, și aşa fiind ei la mine în casă, am luat parte și eu la adunări și era mai-mai să mă învingă și pe mine cu limba lor care te linge până te frige, — dar rugăciunea mea caldă și umilită m'a ferit de-a cădea în prăpăstie, că mi-a ascultat Domnul ruga mea și mi-a arătat calea, după ce am cercetat de mai multe ori Școală Duhului sfânt a Ostașilor, unde am aflat adevărată iubire, fără patimă ori violență, ci aşa cum Domnul o iubește! Si atunci m'am hotărât cu aceste trei surori ale mele, să intrăm în rândurile fraților din oaste, gata a sluji pe Domnul în veci.

Elena Șeieșan, Elena Purenci, Ana Cătană, Maria Șonerie, din Sighișoara.

Cucernice Părinte! Văzând viața ostașilor și ascultând învățăturile din adunările lor, inima noastră s'a umplut de Duhul și lăpădându-ne și noi de toate lucrurile satanei, voim să sluji pe Domnul, prin intrarea în sirul ostașilor Lui...

Aurel Demian, June, Văduva Ioana Demian, Rafila Cib și Angilita Pop, din Daia-română (jud. Alba).

... Cercetând noi adunările oastei, ne-am trezit ca dintr'un somn adânc al păcatelor și ne-am hotărât cu ajutorul lui Dumnezeu să intrăm în rândurile celor ce se luptă să dobândească prin fapte bune mila Domnului.

Stefan Gligore din Pogănești, Floarea Bagiu din Lugojel (j. Severin).

Domnul a bătut și la inima mea și eu și deschid, intrând în Oastea Lui...

Ion Sândulescu, com. Valea Popii (jud. Muscel).

Trimitem sufletul nostru în turma cucernică a ostașilor și trimitem bani pentru medalii.

Lazar Livius Secelean, Ion Olariu, Emil Micșa din Furdia, Ana Grosani, Eugenia Buciuman, Lena Cireșan, Mitru Cireșan din Hausești (j. Severin).

Până acum am fost dezertor fără știință dela Oastea Domnului, slujitor diavolului, acum intru în rând cu cei credincioși oastei.

Petre Lazar, Jariștea (j. Putna).

... Urmând îndemnurile oastei, de azi ne desfacem de păcat și de toate patimile și ne alipim la scumpul Domn Isus, hotărâți să rămânem până la sfârșit în dragostea Tatălui ceresc. Îți mulțumim Duhule sfinte, că ne-ai trezit din somnul păcatelor, și te rugăm a ne ținea trei, îndrepându-ne privirile spre Tatăl cel ceresc în drept-măritoarea noastră biserică.

George Alam și soția Gherghina, Constantin Olaru și soția Tudora, Ioachim Milaș și soția Elisabeta, Alexandru Gorie și soția Anica, Vasilița N. Olaru, din Șerbanesti (j. Tecuci).

... Vin a mă întoarce către Dumnezeu, căci m'a lovit și m'a rănit păcatul, El mă va vindeca, ca pe un copil pe care îl mândgă mama sa, El mă va mândgă și pe mine, care mă cunosc o păcătoasă și îl rog să mă primească în oastea Lui cea bună.

Iuliana Bosica din Parța. (Banat).

Din Călărași (jud. Dolj): Costea Rățar, Petreache I. Cornea, Frusina P. Cornea, Frusin P. Cornea, Ion P. Cornea, Vasile Iota, Marin V. Sota, Ion P. Baulean, Firon G. Tudor, Gheorghe Delibașa, Ion M. Buduroi, Oprea N. Stoica, Marin M. Donciu, Ion M. Donciu, Ion F. Delibașa, Petre T. Diaconu, Ion I. Cornea, Florea P. Delibașa, Vâlău I. Dinu, Gh. M. Fecșilă, D-tră M. Fecșilă, Frusia Fecșilă, Ion I. Serban, Constantin I. Serban, Ion Mijă, Ilie Vișan, Ioana Vișan, Puiu G. Petra, Oprea Bratu, Ioana Bratu, Nicolache Dumitrescu, Oprea Z. Enache, Dina Dochin, Ioana Seineană, Elena G. Petra, Maria G. Pică, Anica O. Delibașa, Elena Delibașa, Florea I. Dobrică, Jenica I. Dobrică, Stan Boulean, Ion P. Delibașa.

Din Săgarcea (jud. Dolj): Elisaveta Vlădoi.

Din Vaslui: Maria Chelariu.

Poșta Redacției.

I. Cristișor. — Am primit caetul cu versuri. În el vedem că ai pus poezii scrise de alții și publicate și în foaia noastră, și le îscălești ca făcute de d-ta. De pildă: Cruce sfântă părăsită, lângă margine de drum. Si altele. Vre-o 3 le cunoaștem noi că nu-s a d-tale. Cum ar fi să le punem în foaie ca ale d-tale? Negreșit o faci din neștiință. De aceea îți spunem noi: O poezie scrisă de altcineva, sau orice istorică sau povestire, nu e iertat să o dai undeva ca a d-tale, că te părește și te pedepsește ca pentru însușire de bun străin. Așa ne-mai știind noi ce e a d-tale și ce a altuia, am pus de-oparte caetul, nepărandu-ne folosi de el.

I. Andrei, în A. — Cea dintâi »Cehmare«, o folosim, având părți destul de reușite pentru a fi pusă în foaie. Celelalte însă, ar cere îndreptări mai mari, pe cari a le face, nu avem răgaz. Totuși d-ta poți celi din ele celor din jurul d-tale ori și în adunările oastei pe unde mergi, — dar în foaie care se pune trebuie să fie căt de căt bine reușită. E frumos că te străduiești a scrie cele auzite din evanghelii; în versuri, — dar acesta e lucru greu. Că lucrurile din evanghelie sunt frumoase așa cum sunt scrise acolo și a le da altă formă, încă în versuri, și tot așa să placă, e lucru mare.

D-Sale Const. Dediș, Belini. — Ne bucură intrarea d-tale în oaste, nădăjduind că te vei face ostașul luptător (cu cuvinte bune, frătești și cu ținuta d-tale care să placă și să atragă și pe alții), pentru a întemeia și acolo oaste, — oaste de viteji ce-si înfrâng pe cei mai răi dușmani ai lor: poftele din lăuntrul lor.